

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 17.

Extraordinair Session.

15de Møde.

Tirsdagen den 11te Septbr.

(Forts.)

B. Christensen (fortsat): Med Hensyn til de fra Rigsdagen eller fra Rigsdagsmedlemmernes Valg udgaaede Medlemmer af det kommende Rigsraad, da stiller Sagen sig ogsaa aabenbart meget betænkeligt; thi det maa være mig tilladt at sige, at Ministeriet forekommer mig ganske vist at have udvirket megen Sindrigheid i de Valgregler, det har opstillet, men at det ganske vist tillige har overseet, at det har sørget for Minoriteterne saaledes, at det næsten har udelukket Majoriteten af Folket. Den tredie Klasse omfatter de directe Valg. Det er ganske aabenbart, og det er jo tillige erkjendt i Udvalgets ellers saa omhyggeligt anbefalende Fremstilling, at af disse Valg kunne i Reglen, i den store Fleerhed, kun fremgaae Mænd, der næsten aldrig vilde kunne opnaae Valg, t. Ex. efter den nuværende Grundlovsbestemmelse for Valg til Folkethinget. Under saadanne Omstændigheder, og naar man tillige henseer til, at det for mig og Mange staaer som Noget, der er ophøiet over al Tvivl, at Hertugdømmerne paa ingen Maade kunne knyttes til Kongeriget gjennem en aristokratisk-bureaukratisk Politik, men ialtsald kun gjennem en demokratisk: da har virkelig denne Sammensætning af det kommende Rigsraad, denne hele Forsatningslov, en saadan Charakter, et saadant Væsen, at jeg ikke paa nogen Maade kan ville unblade at gjøre Modstand mod den til det Allersidste. Man har i denne Forsatning udhævet Lysspunkter, hvoraf den

naturligviis har nogle. Man har navnlig sagt, at den gjør Ministeransvarligheden til en Sandhed. Men er det saa? Blive dens Bestemmelser virkelig til en Sandhed, dersom det er saa, at Repræsentationen ikke er en Sandhed? Det er aabenbart efter dette Spørgsmaals Betsvarelse, at alle de øvrige Forhold maae afgjøres. Om jeg saaledes endog vil erkjende, at der ogsaa i enkelte andre Afsnit kunde i og for sig være noget Godt, være endogsaa et Fremskridt, saa vil det dog for mig Intet kunne forandre i den Dom, jeg sælder over det Hele. Det vil for mig stille sig, som om man i et Huus, hvis Grund var complet faldefærdig og ussel, i en af de øvre Etager indrettede en brilliant og udmærket Leilighed: Ingen vilde viffe at boe der. Jeg har derfor forglæves søgt efter Noget, der kunde bringe et nyt Bidrag til den Nødvendighed, der maatte være tilstede til kun at byde det danske Folk noget saa lidet friskindet som det Forsatningsudkast, der er budt os. Jeg kan ikke see, at der i Forholdene er nogen Nødvendighed, ikke engang nogen Udfyldning for at danne Repræsentationen, som den er dannet. Det vil derfor for mit Vedkommende være aldeles en Selvfølge, at jeg paa ingen Maade kan finde mig overtydet af det Forsvar, Thingets Udvalg har ført for dette Forsatningsudkast; jeg vil stemme imod det, og jeg vil stemme imod det til det Allersidste.

Grooss: Spørgsmaalet om, hvorvidt Fællesforsætningen bør træde i Kraft eller ikke, har været underkastet en saa alsidig, en saa grundig Drøftelse, at jeg ikke har begjæret Ordet i den Formening at kunne fremkomme med noget Nyt i Sagen; men da Følgen af